



A tyúkketrecdilemma

2012 június 26. Flag

Szöveg méret

Mentés

-
-
-

- [0](#)

Még nincs értékelve

Mérték

Sok szó esik az Európai Uniót sújtó pénzügyi válságról. Napvilágra kerülnek váltig tagadott pénzürgalmai-politikai összefonódások. Már a német alkotmánybíróság is kifogást emel éppen a demokrácia védelmében az eurómentés módszerei ellen.

Neoliberális ikonnak számító Nobel-díjas közgazdász hangoztat néhány hónappal korábban eretneknek minősített nézeteket. A „pénzcsúcs” is mozog már valami, de a mély még hallgat, pedig arról is érdemes szólni, mert mozgásai nem kevésbé veszélyesek. A gazdasági mélyrétegek konfliktusos témáit ma a közvélemény olyan közönnel hallgatja, mint amilyen megvetéssel illetve nemrég a pénzügyi valóság feltáróit, a közelmúlt „összeesküvés-hívőit”. Ha az EU által szorgalmazott tyúkketrecügyről, a komfortos sertésférőhelyek témájáról avagy a családi alapú pálinkafőzés elleni uniós rohamokról jön hír, a hazai közönség legfeljebb mosolyra húzza a száját. Pedig ennél sokkal több figyelmet érdemelnek ezek a problémák. Mert itt is globalista érdekek írnak szabályokat, akár csak a pénzügyi szektorban. Mi több, ezeket a szabályokat is éppen azok, a pénzügyérek vezénylik.



Ha néhány aktuális gazdasági kérdés mélyére nézünk, akkor láthatjuk például, hogy több uniós tagországgal egyetemben bennünket is sürgetnek, dobjuk ki a régi tyúktojátó ketreceinket. Mert aki nem teszi, az kiiktatják a piacról vagy jön a köteleességszegési eljárás. Az húzódik meg az intézkedés mögött, hogy készen állnak már azok, méghozzá nagyszámban, akik belépnek majd az ellehetetlenített tojástermelők helyére. A legutóbbi ketrecmizéria alkalmával (éppen húsvét előtt!) az EU-n kívülről jött be milliárdszámra a tojás. És persze a kutya sem vizsgálta, hogy ott, ahonnan ez a tojás érkezett, mi a viszonya a tyúknak a ketrechez.

Lehet, hogy meglepő, de a sertéseknek is jár már jóléti szolgáltatás az EU szerint. Nem mindegy például, hogy milyen az ól padozata. A lényeg az, hogy úgy semmiképpen sem jó, ahogy most nálunk van. Újat kell csinálni, persze nem lesz olcsó. Ez már a sokadik merénylet a hazai sertéságazat ellen. Az eddigi eredmény: sok-sok millióval kevesebb a sertés hazánkban, s rengeteg magyar munkahely veszett el, illetve sok család esett el kiegészítő jövedelmétől. Eddig is csak olyan ól volt építhető, amely palotának is beillik, és az almozott tartáshoz is kibetonozott és szigetelt trágyatároló kell. Ezenfelül még a kicsorgó trágyalé felfogására külön tárolóra is szükség van, minimum ötszáz literesre. Más kérdés, hogy ezekbe általában egy csepp trágyalé sem kerül, mert azt az alom eleve felszívja.

Számítani lehetett rá, hogy a két évszázad óta várt pálinkafőzési liberalizációt is megfúrják. Mert ezzel mentesség keletkezett a jövedéki adó alól. Ugyan csak korlátozottan, s csupán családi körben, de keletkezett! A megfúrás lényege, hogy töröljük e mentességet, s a falusi fogyasztók ne a saját gyümölcsükből készített pálinkát igyák, hanem azokat a különféle „szeszes” italokat, amelyekhez importból kerül be a szesz az országba, csak éppen nem tudni biztosan, hogy mivel, miféle agyagokkal, aromákkal ízesítik. A gyümölcs meg rohadjon újra a fákon, mint ezeltől. Az importalapú „szeszes ital” ma is feleannyiba kerül, mint a szabályosan főzött és forgalmazott, jövedéki adóval sújtott hazai pálinka. Két évtizeden át az SZDSZ óvta kedvence szeszmonopóliumát, ha kellett, utólagos törvénymódosítással is. (A pénzügyrévezért is kirúgták, mert szólni mert ez ellen.) Ma pedig ismét a bővli szeszt kell helyzetbe hozni, mert azon nem a hazaiaknak van hasznuk, hanem a bukott SZDSZ

internacionalista haveri körének.

Ebben a három, mosolyt fakasztó ügyben több közös vonás is van. A korlátozások a vidéket, annak is a megélhetési problémákkal leginkább terhelt részét érintik. Mindhárom esetben közvetlenül a kistermelők, családokra sújtanak le, akiknek szinte nincs is más esélyük a boldogulásra. Mindhárom esetben az unió agrárgigásza a regula haszonélvezője, vagy például a közösségen kívüli, dél-amerikai agrármogulók. A szabályok, amelyeken ma még mosolyog a közönség, húsba vágnak. Nemcsak nálunk, de több tagországban is. Itt a nyomort növelik a szabálygyártó bürokraták, globalista funkcióknál pedig a profitot. Ezért kell nekik annyira a minél nagyobb haszon, hogy visszajöjjenek az elmúlt két évtized biotechnológiai kutatásaiba, kísérleteibe fektetett milliárdok. Ezek a technológiák mára már olcsón termelik a pocsként minőségű húst, tojást, gyümölcsöt, szeszt. Az íz és a szín mesterséges bennük, reklámjaikra mégis milliárdokat költenek. A fejlesztéseket a bankok finanszírozták, esetenként a biokombinátok tulajdonosai is a bankok. A konkurenciát, funkcióként a lehetséges alternatívákat kérielhetetlenül kiiktatják. Méghozzá nevetséges szabályokkal. Ezeket gyártja a brüsszeli csinovnyikhad. Azt már észlelte az európai közvélemény, hogy a pénzügyi hatalmasok beépültek az európai döntéshozatalba, tetszés szerint mozgatnak bizottsági elnököket, funkcióbiztosokat, miniszterelnököket neveznek ki vagy buktatnak meg. Mindenki csereszabatos számukra, a jegybankelnök éppúgy, mint a közönséges gazdasági szakértő. A globális harapófogó mindkét szára, a pénzügyi és a gazdasági is szorít. A pénzügyi a magas kamattal és a kockázati felárakkal, a gazdasági pedig úgy, hogy egyértelmű esetekben is kitiltanak a saját piacunkról, nevetséges mesékkel. Úszre talán nemcsak a pénzügyi válság kulminál, de bekerülnek a közbeszédbe az agrárágazat minket sújtó idióta szabályai is. Mindkét ügyben nagyon is ellenérdekeltek vagyunk.

Boros Imre - magyarhirlap.hu

DR. DRÁBIK JÁNOS

100 ÉVVEL TRIANON UTÁN

DVD A trianoni gyaláztáról tabumentesen



„Egy film amelyet minden magyarnak látnia kell”

Ajánló